

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO, CANADA M6P 3K1

No. 5., Vol. 20., 15. května-May 15th, 1986.

Multiculturalism and Business

Summary of remarks of a Keynote Address delivered by John F. Bulloch, President of Canadian Federation of Independent Business, to the Multiculturalism Means Business Conference on April 11th, 1986 in Toronto.

At the present time we are losing our share of international trade. Canadian exports as a percentage of world export trade have dropped from 5.0 per cent in 1970 to 3.5 per cent in 1984. The world in which we live is no longer dominated by Europe and the United States. Countries such as India and China, for example, represent major trading opportunities as these sleeping giants introduce a greater degree of free enterprise into their economies. Within the next decade we will have five Japans on our doorstep as Hong Kong, Taiwan, South Korea and Singapore become fully developed trading nations. We must harness the resources of all Canadians, including ethnic Canadians, to meet the new international challenge.

It must be a national goal to become a more adaptable, flexible, entrepreneurial society, to capitalize on our diversity and better prepare ourselves for the opportunities ahead. Accommodating the future requires that we exploit our strengths, encourage self reliance, build at the community level, and eliminate barriers to entrepreneurship, new business formation, innovation and growth.

Canada is preparing for an economic future in which products and services are more knowledge-intensive, markets are integrated internationally, and economic activity is more decentralized. It is a future that will be either a threat or an opportunity depending on the speed with which we adjust.

I share the views of the Minister of State for Multiculturalism, Otto Jelinek, that the resources within the communities that are neither of English nor French origin represent a national treasure: craft traditions, languages, international linkages and a strong entrepreneurial culture.

Despite our reliance on massive exports of raw resources, Canada is not an outward looking nation. We talk like a trading nation but we don't act like one. We don't worry about competitiveness as government after government adds layer upon layer of regulations and taxes. We don't teach the languages in our business schools that will prepare us for the future such as Mandarin Chinese and Japanese. We look to mega-projects as our salvation rather than small and medium-sized companies selling sophisticated products and services internationally.

We need more trading houses operated by Canadians of ethnic origin to help small business export into the non-traditional markets. Already 13 per cent of our exports are through trading houses who provide the specialization and flexibility that is required to sell differentiated products in relatively small quantities to foreign markets. Members of the ethnic community are moving into the trade side of government and business as exports are given a higher national priority. We need the multicultural community to help Canada become a genuinely international economy by fostering increased trade, tourism and joint business ventures.

Efforts by the Canadian government to secure a formal trading arrangement with the United States will encourage foreign investment from countries throughout the world that will seek to take advantage of our cultural and language linkages and free access to the world's largest market. As products and services become increasingly specialized, free trade offers us the large market that is required to protect the viability of our business community and serve as our springboard to the markets of the world.

Positive international forces provide Canada with great opportunities for exploiting change. Lower oil prices, although devastating for Alberta, will stimulate low inflation, low interest rates and economic growth throughout the world.

Changes in our tax system are profound in their impact. The elimination of capital gains taxes, the lower corporate tax rate, and the favourable treatment of dividend income will encourage significant investment in new business formations and the growth of our small business sector. The tax system gives encouragement to

The funny world of Gary Lautens

By J.R.C. CERMAK.

In his recent columns of the "Toronto Star", Mr. Garry Lautens made a number of interesting observations and reached a number of fascinating conclusions. --He clearly likes Ustinov's Russia - he was so proud that his wife sat next to Mr. Ustinov at the showing of the program and he is obviously dying to revisit the Soviet Union. He equally clearly dislikes Reagan's America. --I have nothing against Mr. Ustinov. He is a brilliant and immensely successful entertainer who visited Russia as a privileged guest /did he or did he not sell Mrs. Gorbachev on using the American Express card?/ and his Russia TV show shows it. --The Russia I am deeply interested in is the Russia of men who lived there most of their lives /such as Alexander Solzhenitsyn, who already recorded the horrors of Soviet reality, or Anatoly Shcharansky/ or still live there, such as Andrei Sakharov, and whose souls, with all due respect to Mr. Ustinov, are made of more precious stuff.

The reason for Mr. Lautens's preference for Ustinov's Russia is obvious: he does not see much difference between life in the Soviet Empire and Canada. He probably does not wish to know the difference - if he did, all he has to do is to ask the experts living in Canada; there are hundreds, thousands of them. They lived under the Soviet system and they lived for many years in Canada. Some of them spent years in concentration camps in Siberia, some witnessed the massacre in Budapest in 1956 and others the Soviet invasion of Czechoslovakia in 1968 /remember Dubček, the Communist leader who only wanted to give Communism "human face"?/. And most recently the refugees from Afghanistan.

And although Mr. Lautens may be right when he says that Mr. Reagan is wrong when he thinks /does he really?/ that everybody would like to be an American and live in the USA, there is a surprising amount of evidence to support Mr. Reagan's alleged assumption: the many millions of refugees and immigrants from all over the world, many of them from the Soviet Union and its colonies, in spite of the Berlin wall, barbed wire and mined border areas.

But be that as it may. Where Mr. Lautens becomes really interesting, is on the subject of Ronald Reagan and the American bombing of Tripoli. Somehow, in Mr. Lautens's mind, it's just as bad and probably worse than Soviet war against Afghanistan /118,000 Soviet soldiers ravaging that poor little country/. Many people question the effectiveness of the US action; many feel it was poorly executed. But few /apart from Ghadafi, Castro and Gorbachev/ question the moral and legal justification for the US military action against Libya with the virulence of Mr. Lautens. And that is truly hard to understand: anyone who ever saw or heard Colonel Ghadafi on television, can, in my view, come to one of only two conclusions - either Colonel Ghadafi is dangerously unbalanced or he is stark mad. No one doubts Ghadafi's profound involvement with terrorism. And yet, when after years of murderous attacks against Americans and others and after repeated warnings and after futile attempts to get Europe join in economic sanctions against the Libyan leader, the USA finally strikes the Libyan capital, Mr. Lautens advises his readers that Mr. Reagan is the most dangerous man in the world. In fact, apparently all Americans are monsters who believe that "killing Ghadafi's baby and injuring two of his sons was the way to improve the Colonel's behaviour", and this a day after the "Star" quoted the Libyan state radio urging Arabs to kill the Americans. "Kill him after you kill his children in front of him!". I suggest that Mr. Lautens owes an apology if not to Mr. Reagan, then at least to the Americans and certainly to the people of Afghanistan. -- I am one of the people who are happy in Canada and have no desire to become an American - I feel that we are more each other's keeper than the Americans and that is good. I am deeply aware of the weaknesses of the American society but I also know that without the USA Canada would be just another Czechoslovakia. The future will show whether Mr. Reagan's decision to strike at Ghadafi was right. I believe it was although I know that a military action by itself will not solve the problems of terrorism. And I wish that a cowboy /or sheriff/ was around when another raving maniac hypnotized Europe. His name was Adolf Hitler. And when I feel really mean I wish that for just a few months Canada really became another Czechoslovakia. Just to show the differences. For example, if Mr. Lautens wrote about Mr. Husák or Mr. Gorbachev what he so bravely writes about Mr. Mulroney and Mr. Reagan, his little masterpieces would not be published. And he would become a patient in one of the nice Soviet psychiatric institutions. And when I feel really mean I think it would serve him right. But only when I feel really mean.

the creation of stronger non-institutional networks or groups of individuals at the community level that will provide small business financing. The multicultural community with its own informal support networks, small businesses and entrepreneurial culture is poised to take advantage of our new fiscal regime.

Canada has much to learn from the multicultural community in strengthening its entrepreneurial culture. It represents children learning how to run a business by working for their parents. It represents individuals battling to learn a new language. It represents the best in business and culture. It represents nobodies becoming somebodies -- people such as my father who came to Canada in 1928 to work in the wheat fields of Saskatchewan. Finally, it represents the kinds of individual struggles, sacrifices and successes that bring home to every Canadian, regardless of origin, the exciting possibilities of a more entrepreneurial society.

/Canadian Federation of Independent Business, Suite 401, 4141 Yonge St., Willowdale, Ont. M2P 2A6. Telephone /416/ 222-8022./

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Editor of English Section:
Monica Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 12:00
Zámorí lodí ... \$ 12:00
Zámorí lety ... \$ 16:00

LIDÉ MEZI NÁMI

V Anglii se nedávno konala výroční
valná hromada členů Československé
Obce legionářské, kterou vede mjr.
gšt. M. Kašpar. Na této schůzi bylo u-
sneseno jmenovat čestným členem p.
Karla Janečka, rezidenta Ottawy, který
za války pracoval v britském zbrojním
průmyslu a zvláště se zasloužil o
zdokonalení protitankové zbraně "Lit-
tlejohn". /Její prototyp je v Kanad-
ském válečném muzeu v Ottawě./ Na na-
šem obrázku z prosince 1957 je zpra-
va: ing. Karel Janeček, jeho matka /by-
la holandského původu a zemřela na
počátku 60. let/ a Regina Janečková,
roz. Glázrová z Esterhazy, Sask. Karel
Janeček oslavil letos koncem února
své 82. narozeniny a v jeho rodinném
podniku v Praze-Pankráci se m. j. vy-
ráběly JAWY. Po válce byla Janečkova
zbrojovka bez náhrady "znárodněna" a
právoplatný majitel odešel do Kanady.

K čestnému členství v Československé
Obci Legionářské ing. Karlu Janečkovi
srdečně gratulujeme!

ČESKOSLOVENSKÝ LEV

provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k naramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň
Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNIK

5 Shuter St., Toronto 862-0807
(vedle MASSEY HALL)
zasíláme na dobírku

NAŠI V MONTREALU

Dne 1. června t. r.
oslaví své 85. naro-
zeniny inž. Václav
Pavelka, rodák z
Brandýsa nad Labem,
okres Stará Boleslav.
Po maturitě
na reálném gymnasiu
vystudoval vysokou
školu obchodní v
Praze. Pak se oženil
a v r. 1936 si ote-
vřel vlastní podnik
v oboru krbů a ji-
ných tepelných tě-
les. Po okupaci po-
slali Němci Václava
do pracovního tábo-
ra ve Slezsku a je-
ho manželku Vilmu do Terezína.

V roce 1949 odešli Pavelkovi - rodina mezitím
byla rozšířena o dceru Emu - do exilu a v r. 1950 se přistěhovali do Kanady.
V Montrealu se zapojili všichni do krajanského života. Vedle svého zaměstnání
u jedné firmy s dřevem, se inž. Pavelka stal jednatelem Sokola a řídil české ne-
dělní školení dětí. Od roku 1974 vede Klub montrealských seniorů a tak má mož-
nost usnadňovat našim starším lidem slovem i činem každodenní život. Je expert
v záležitostech daňových, nájemních i osobních. Pomáhá mu jeho věrná manželka.
Pokud inž. Pavelka není v Montrealu, určitě ho najdete na zahrádce u své chaty
poblíž Sutton, Que., kde pěstuje krásné květiny, zeleninu a ovocné stromy. K výz-
namnému životnímu jubileu p. inž. Pavelkovi blahopřejeme!

V přehledu členů Čs.
Společnosti pro vědy
a umění z roku 1983
se dočítáme, že MUDr.
Norbert Každan se na-
rodil v Rize v Litvě
dne 5. května 1916 a
že dostudoval na Kar-
lově universitě v
Praze v roce 1946.

Slaví tedy letos své
70. narozeniny a 40.
výročí své lékařské
kariéry. K oběma vý-
ročím mu upřímně gra-
tulujeme! V Kanadě

žije od roku 1965 a je známý jako vynikající
orthopéd a chirurg. Působí v Rehabilita-
tion Institute v Montrealu a ve své praxi
všeobecného lékařství. Musí být v krajanské
obci v Montrealu oblíben, protože jsme od tam-
ních našich čtenářů do-
stali 6 dopisů, v kte-
rých nám byla obě výše
zmíněná výročí vhodně
připomenuta. Z dopisů
jsme se také dověděli,
že MUDr. Každan je čin-
ný v mnohých kraj-
anských organizacích. Pře-
jeme jemu a jeho paní
Evě zaslouženou dovo-
lenou u příležitosti
VI. Sletu v Curychu.

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Tel.: 364-1787

V Londýně úspěšně prosperuje ob-
chod se zbožím pro leváky. Mohou si
tam koupit speciálně upravené telefony,
žehličky, nejrůznější nářadí, ba i malíř-
ské palety. Na zájem zákazníků si majitel
obchodu prý rozhodně nemůže stěžovat.
Zpráva sice neuvádí, kolik je leváků v
Anglii, ale na celém světě jich žije asi ko-
lem 270 milionů.

AKAT, listnatý strom s příjemné vonícími
květy, pochází ze Severní Ameriky. Do
Evropy ho dovezl dvorní zahradník fran-
couzského krále Jindřicha IV. A z Francie se
rozšířil do ostatních evropských zemí. Ještě
v polovině minulého století byl v pařížské
botanické zahradě původně dovezený strom.

EXPO 86

DOVOLENÁ VE VANCOUVERU?

Vy i Vaši přátelé jste srdečně zváni.

Chutnou krajanskou večeří, dobře chlazený
Prazdroj, sklenku vína a pod. najdete ve známé
restauraci s 15 letou existencí v Kanadě.

"U ZAVORALŮ"

CZECHOSLOVAKIAN RESTAURANT

707 Queensbury Avenue, * * * * * Telefon 988-1331
North Vancouver

večeře pro 2 osoby KUPON
PEČENÁ KACHNA \$16.00
červ. zelí s kyselou smetanou

kultura

OTEC NÁRODA

Před 110 lety, 26. května 1886, zemřel v Praze český buditel, politik a dějepisec - František Palacký. Narodil se 14. června v Hodslavicích na Moravě. Otec si přál, aby byl duchovním, ale to se nelíbilo mladé zvidavé mysli syna. Raději skládal verše klasické formy. Zájem o prosodii ho přivedl ke spolupráci se Šafaříkem. Společně vydali v roce 1818 knihu "Počátkové českého básnictví, obzvláště prozodye". -- Zájem o slovanskou budoucnost v něm probudila studentská léta, prožítá většinou v Prešpurku, dnešní Bratislavě. V roce 1823 přišel již s rozhodnutím napsat dějepis husitského období, ale možná i úplnou historii vlasti, jejíž slávu již znal z kronik a starobylých zápisků. Byl uvítán kruhem tehdejších vlastenců a vřelě přijímán šlechtou. Povzbuzen nálezem Rukopisů, zasvětil svůj život studiu dějin u Dobrovského a dílu národnímu. -- Stál u kolébky Matice české a od roku 1829 byl prvním redaktorem "Časopisu Českého Musea". V témže roce navázal na práci Pelclova a Dobrovského edicí třech svazků "Scriptorum rerum Bohemicarum", v němž na základě mnoha rukopisů vydal národní kroniku husitství. Psal také kritiky a monografické studie. Avšak jako romantik se dovedl povznést nad pouhou kritiku a přikročil k práci budovatelské. -- V roce 1839 vydal skvělý "Život J. A. Komenského" a v roce 1842 obhajoval Rukopisy. V roce 1848 sestavil podrobný "Popis království českého" a navrhl historickou mapu Čech. To již dozrávalo jeho největší dílo - soustavně a úplně české dějiny. Od roku 1832 psal nejdříve německy "Geschichte von Böhmen" a v revolučním roce 1848 vydal první svazek česky psaných "Dějiny národu českého v Čechách a v Moravě" právě v bouřlivých březnových dnech - jako připomínku tisícileté slávy a důstojnosti českého národa. Dějiny obsahují dobu od pravěku až do roku 1526. Po prvé bylo zachyceno celé pásmo české historie nejenom v časové posloupnosti osob, dat a událostí, ale také v úžasné citové a myšlenkové jednotě. Palacký pokládal smysl českých dějin a velkou funkci historie za učitelku přítomnosti a budoucnosti. Ostatní jeho práce vznikly jakoby na okraji tohoto díla.

Od roku 1848 a zvláště ode dnů Slovanského sjezdu se počíná politická činnost Palackého. Viděl jasné poslání svého národa v Evropě a byl si vědom poslání, které má ve společenství kulturního západu národ s tak bohatou historií. Upozorňoval na mnohá nebezpečí již v dobách, kdy se teprve rodila. -- Úřední titul historiografa království českého, který mu v plném vědomí závažnosti tohoto slova udělily čeští stavové, byl doplněn ještě větší poctou - čestným jménem Otce národa. Tím obdařil Palackého národ sám a postavil jej tak po bok císaři Karlu IV - Otcovi vlasti. Jméno Palackého se stalo záštitou všeho národního úsilí a programem bylo jeho životní heslo: "Svůj k svěmu a vždy dle prawdy".

Pavla Podolská.

* aktualita

Konfrontace v Curychu s příspěním nadace Charta 77 ve

Švédsku vydala soubor veršů Jaroslava Seiferta "Knička polibků", 192 stran. -- Tyto knihy jsou k dostání za \$10 přes "Kan. Listy": S. Richterová: "Slova a ticho" a Jiří Koutun: "Slovo má poslanec Masaryk". -- M. Cíglar: "The Czechs in Australia", 140 stran. -- J. Heller: "Hlava XXII", překlad originálu "Catch-22", vyšlo v Praze loni. -- Jean Laffitte: "Žijí, kdo bojují", 345 stran, překlad z franc. originálu "Ceux qui vivent", vyšlo v Praze v r. 1947. -- Jean Ziegler: "Švýcarsko mimo podezření", 170 stran, překlad z franc. originálu. -- Index vydal dílo G. Konráda "Spoluviník" 330 stran. -- A. Kunički: "Tajná fronta", ze vzpomínek důstojníka rozvědky diverzních oddílů Kedywu KG AK /demokratické polské podzemí za 2. války/, 190 stran, vyšlo v Praze v r. 1972. Kniha popisuje atentáty na nacistické hodnostáře v okup. Polsku.

Romance pro Žoržínu

Exil jako nemoc

"Exil je mohutná choroba, kterou tvoří stesk a osamocení," pravi se na záložce prvotiny Blanky Kubešové. Člověk se ocitá ve zcela novém prostředí, přetlakoť od známého, nová půda, kde se snaží zapustit pahýly, bývá nehostinná. Neprožívali jsme tento stav nitra tak trochu my všichni dospělí nebo aspoň drtivá většina z nás? Pro dítě je nové prostředí ještě cizější, není ještě hotové, vyvíjí se a kolem desátého roku je přijímání dojmů zvláště choulostivé. Hrdina Friedrichova "Malého Evropana", Tomáš Pavlásek, se s nezvyklostmi nového okolí vyrovnává po klukovsku, rázně, jeho problémy jsou faktické, konkrétní, nikoliv psychické. Děti český kluk se nepáje s chandrou, hraje fotbal. Stýská se mu jen trochu, ale stesk překonává s pomocí veselých, chápajících rodičů. Třináctiletá Žoržína Blanky Kubešové trpí mnohem víc. Její matka je vážně nemocná, humoru příliš nemá, i ji se stýská, kdesi otec: "Náš tatínek je spofivej a ukázněnej, do kanceláře chodí včas, hochdobje snaživě šmrncá švýcarskou, odpadky vyhazuje v době zavazaném pytlí... nenadává, neznalosti českého jazyka u nikoho nezneužívá a diplom má pravej. Kulturní minulost našeho národa do protikladu nestaví a dbá, aby se nedotk hostitelského státu a nikoho neurazil." Otec se tedy snaží přizpůsobit švýcarskému okolí. Matka je typ nepřizpůsobivý, "nechce se učit štrikovat pro Pepičku untrhšchen, protože je jí na to líto času... Těm jiným hausfrau na pletení času líto není, asi proto, že neumějí číst a nemilují knížky tolik jako maminka." Tímto pohledem na švýcarské prostředí nadala Kubešová svou hrdinku. Nový domov je pro Žoržínu (nebo po česku Jiřinu) nevrlý, nepřátelská cizina.

Pocit cizoty zvyšují u ní dopisy příbuzných z domova, naivně zpovídá listy přítelkyně, které jí přivolávají všechny "krásu" opuštěného. Není to krása bez uvozovek, zahrnuje marné pokusy tety a babičky dostat výjezdní doložku k návštěvě, pokusy, které svou naivitou a nezáludností koření román humorem (zaslechli jsme jej bezpečně už v rozhlasovém čtení "Deníku Leošky Kutheilové", který hodlají vydat Škvorečtí), zahrnuje i melancholii pradědy, s nímž režim zachází jako s nenapravitelným kulakem, nepřitelem nového. Tyto závan domova pocituje Žoržína bolestně, ale ačkoliv je jinak na třináctiletou skoro výjimečně vímavá, nedovede ocenit tragikomedii, která se odehrává v její vlasti.

Kubešová vystihuje niterný zmatek hrdinčin psychologicky velmi věrohodně a své porozumění pro duševní pochody svých postav dokazuje nejen neúhybným odlišením charakterů členů Žoržinininy rodiny, ale i schopností vmyslet se do složitého vnitřního mechanismu druhého hrdiny románu, Žoržinin učitele tělocviku na švýcarské škole Evžena Božovského, Bózi. Ten rozumí divně žalu nejvíc, má

také svá trápení, přinesl si je už z domova. Mamčin mazánek, vychovávaný jako děvčátko, nenašel normální vztah k lidem, žen se bojí, plaše se jim vyhýbá, neodvažuje se přiblížit. I jako dospělý zůstal "malým, bázlivým chlapcem." V bytě má plno panenek, i jednu v životní velikosti, Josefínu, která mu nahrazuje milenkou. Vědomí odlišnosti ho znejistuje. Třebas jeho nejistota pramení z jiného zdroje než nejistota a nešťastnost Žoržinin, cítí se oba právě ji jaksi spřízněni, jsou si vzájemně oporou, pomáhají si dostat se z izolace. Žoržína ukáže tělocvikovi cestu k lidem, dětsky ho povzbuzuje navázat známost s mladičkou učitelkou. Evžen se naproti tomu stává vrbou, do níž děvče vyfukává svou samotu. Když ji potom pošlou rodiče do Kanady ke strýcům, s nimiž si nerozumí a kteří z ní chtějí udělat Kanaďanku, osamí ještě víc a potom už stačí jen zpráva, že ve Švýcarsku umřela maminka a děvče se pokusí o sebevraždu. Z dopisu psaného už v plynovém omámení zůstávají dvě slova: "domů" a "maminka". I když je v poslední chvíli zachráněna, zůstává otevřeno, jak se s osaměním vyrovná dál.

To je stručný děj. Kubešová ne-

zůstává na jeho povrchu, jde do hloubi obou hlavních postav, pítvá je a je to pítvá - dá se říci - odborníka-patologa. Dovede se vmyslet do jejich stavů beze zbytku. Čtenář věří úzkostem Žoržininým, přednášeným v hovorové češtině vnitřními dialogy, i Evženově vyhoštěnosti ze společnosti a jeho konečné integraci. I choulostivé scény zvláště Kubešová cudně, neseťrává pti nich voyeristicky, nelibuje si v nich jako mnozí moderní autoři. Zapadají funkčně do děje, vysvětlují tělocvikovu povahu. Vykresluje se poetickou originalitou, kterou se vyznačuje ostatně celý román. Závěr vánoční kapitoly ilustruje poezii nové autorky výrazněji než kupa vět: "Mohlo mě to napadnout hned. Bóza stál sám a úplně stranou. Zpíval, a koutky úst se mu třepaly jako motýli křídla, k rozletu a hned zas jako k pláči. Musela jsem zůstat u maminky, ale smutek nám půjčil na jedny slzy a ukryl nás pod jeden plášť. Půlnoční jsme zakončili hymnou, naposled jsem ji zpívala ve škole. Teď to bylo jiné, hrozně moc slavnostní a krásné, a taky zvláštní a neskutečné. Pár lidí v zemi, kde jim nikdo nerozumí, ve městě, kde je nikdo nezná, stojí a pítá se Kde domov můj?"

J. Strnad

/Knihu lze objednat po-
sláním \$10 na "Kan. Listy".

Několik našich čtenářů chtělo vědět, kdo byl autorem pěkné fotografie účastníků besedy se spisovatelkou Blankou Kubešovou ze Švýcar. Nikdo jiný než manžel autorky, p. Kubeš. Na tomto snímku je vlevo p. Kubeš, v rozhovoru s dr. Jaroslavem Boučkem z Ottawy.

Pojištění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 232 1620

55 Aberfoyle Cr., Suite 400
/Proti Islington Subway Station.

Toronto, Ont.
MRX 2W4

Z. H. KNAPP

MEZI NEBEM A MOŘEM

Přednášíme první kapitolu z knížky, která vyšla v Praze v roce 1946 a je věnována "Padlým i živým od 311. peruti". V podtitulku se praví, že to jsou zápisky radiotelegrafisty, který létal s 311. čs. bombardovací perutí RAF u velitelství pobřežního letectva. Autor žije v Anglii a knihu nám na čas zapůjčil.

»HRDINOVÉ VZDUCHU«

Marně byste je u squadrony hledali.

U squadrony jsou pouze kancelářské krysy, pozemní a letající personál. Ti na zemi ošetřují letouny, jako by to byl jejich soukromý majetek. Jiní probídnou noci přípravou operací, tresou se, když posádky se netrací a posádky létají, zabíjejí a občas jsou zabity.

Je to všechno hrozně jednoduché.

V dubnu 1943 provedl por. Šebela útok na obchodní loď. Byla chráněna několika torpedoborci a protiletadlovými loďmi. Když se posádka vrátila s prostřelenou mašinou, dal si velitel letky nastoupit všechny svoje poddané a přečetl »slavnostní« rozkaz. Posádka netrpělivě přestlápala, uculovala se a styděla, protože byla veřejně chválena.

Ze Šebelovy posádky schází dnes Šebela, druhý pilot Břiza a zadní střelec Láďa Kadlec. Láďovi ustřelili nad Německem noubu, tak začal létat s dřevěnou. Ne proto, že se cítil hrdinou. Snad mu něco říkalo: »Láďo, tohle jsou tvoji kamarádi. Přeci je nenecháš v loži.«

Láďa byl výborný střelec a ještě lepší kamarád.

Zkuste se zeptat por. Aloise Š., za co má DFC, DFM, několik válečných křížů a medaili za chrabrost. Bude-li slušný, odpoví, že neví, nebo aby mu vlezli na záda.

Kde sehnal Olda W. DFC, když problašoval: »Jestli mi někdo řekne, že jsem hrdina, tak mu rozbiju hubu.«

Za co má mjr. K. DSO — nejvyšší vyznamenání pro velitele v boji. Také asi »neví«.

Je jich ještě mnoho, kteří mají nad levou kapsou barevné stužky. Někteří mají jenom jednu, protože ty ostatní »jsou těžko ke koupě« a »kdo by se o takové věci staral«.

U bombardovací squadrony nejsou skvělí jednotlivci. Tam jsou posádky.

Posádka je blůnec tří, šesti, nebo více lidí, podle velikosti letounu a všichni táhnou za jeden konec. Možná, že se občas pohádají. Ale jakmile se vyvěsí battle-order (bojový rozkaz), pak každý v tom malém celku cítí přátelství, které může existovat jenom v boji. Posádky dobromady s mechaniky a s administrativním personálem tvoří squadronu. Je to těleso, kde každý musí pracovat dobře, má-li squadrona mít úspěchy — a squadrona úspěchy měla.

Uváděl jsem většinu jmen jen se začátečními písmeny. Jen některá jsem uvedl plně. Ti se nevrátili.

Snad nejlépe vystihl náladu a situaci Franta Naxera. Jako pilot »odlétal« si předepsaný počet bombardovacích náletů na Německo. Zřít se, když dolétával druhou tůru u pobřežního velitelství:

»Člověk letí, kolem to střelí, světlo mety tě olizují. Pak uvidíš cíl. Je to hotové peklo. Chladný rozum ti říká, abys do toho nelez'. Vždyť stačí trochu slápnout do kormidel a uhneš z toho.«

Ale nějaký pitomej smysl pro povinnost ti drží ruce a letíš zrovna do toho nejbližšího.«

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Minulý týden se na náš letecký a vojenský archiv přišel podívat Rev. Karel Vít, rezident v Pacific Grove, Kalifornie. Byl za války v Anglii protestantským pastorem našich jednotek a mnohé naše chlapce pochoval; jiné oddal a jejich děti pokřtil. Byl pozván do Toronta se svou paní /dánského původu/ jako host paní Šejblové a její dcery. --Kdo ví něco o Vojtovi Formánkovi, který byl v r. 1940-41 v hodnosti P/O ve výcvikovém středisku v Cosfordu? Po válce se domů nevrátil, ale válku přežil. --Bob Velvarský nám poslal přehled let. výcvikových středisek, kde se za války cvičili naši letci: RAF Station/Depot St. Athan; ACRC Regent Park, Londýn; No. 4 ITW RAF Paignton, Devon; No. 3 EFTS RAF Shellingford; RAF Transit Camp, Heaton Park, Manchester; RCAF Depot Moncton, NB; No. 31 EFTS RCAF DeWinton, Alta; No. 34 SFTS RCAF Medicine Hat, Alta; No. 5 SFTS RCAF Moose Jaw, Sask.; No. 5 /P/ AFU Tern Hill nr. Shrewsbury; No. 57 OTU RAF Eshott nr. Newcastle. Bob dodal, že výcvik stíhacího pilota trval průměrně 14 měsíců a nalétal asi 400 hodin, než byl zařazen k operační peruti. --Flt. Lt. /ret./ Adolf Vrána nám z Anglie půjčil znamenitou knihu "Letec Alois Vašátko-1087 dní odboje št. kpt. let. A. Vašátka", kterou mu v r. 1946 vydalo brněnské nakladatelství JAS. Vašátko se narodil 25. 8. 1908 v Čelákovicih, velel 312. čs. stíhací peruti v Air ve Skotsku a zahynul v let. souboji s Němci 23. 6. 1942. --Jarda Novák, ex-navigátor 311., žije v Austrálii. --Joe Bilek plánuje účast na letecké "slezině" v Londýně letos v říjnu. Žije ve Strathroy, Ont. --Býv. polský pilot J. Rozwadowski vydal v Torontě knihu "Skrzydla nad chmurami", o polských perutích za 2. války. Nešetří uznáním nad výkony našich letců, kteří v nich sloužili. --G/C R.C. Hockey, který za války vysazoval naše parašutisty v Čechách, žije ve Skotsku. Pochází z Bristolu. Jeho ko-pilotem byl Kanaďan Bob Wilkins, který později přešel o život při operacích nad Holandskem. --Ze školy zál. důstojníků v Moreton Paddox v r. 41 byli k letectvu přeloženi: J. Novák /žije v Austrálii/, J. Böhm /doma/, K. Rybníček /zahynul v posádce Kudláčka po válce 5. 10. 45 při startu z Anglie domů/ a Marcel Ludikar /žije v Anglii/. --Doporučujeme býv. příslušníkům RAF z USA a zámoří, kteří plánují návštěvu EXPA 86 ve Vacnouveru, aby napsali na adresu: B. Velvarský, 9786-120th St., Surrey, BC V3V 4C6. Tel. 581-6963. Bob by chtěl zorganizovat mini-sjezd. --Can. Fighter Pilots Association bude mít reuion v Torontě 20. až 22. 6. 86. Kontakt: Don Lush, 25 Pine Ridge Dr., Scarborough, Ont. M1M 2X6, tel. /416/ 261-1881. I naši jsou zváni. --Čtenář z Francie má dotaz, zda dosud žije některý z 12ti čs. stíhacích es /podle Čejky/. Kdo může pomoci? --Jiný dotaz se týká vyššího čs. let. důstojníka, který v r. 44 zahynul v Londýně s celou rodinou po dopadu něm. rakety V-1. Kdo ví, o koho se jedná? --Z Walesu se ozval Jaromír Grygar, který odešel od 311. v r. 43 do kursu pro telegrafisty na Mosquitta a pak k Transport Command, k 147. angl. peruti. S V. Foglarem letěl 17. 5. 45 do Prahy - s Honzou Masarykem, dr. P. Zenklem a jinými. --Sláva Šulec nám z Anglie poslal úplný seznam příslušníků Junáka, kteří za války padli jako letci či vojáci. Některá data doplnil M. Ludikar. --J. Gellner, DFC, nám poslal záznam ze svého denníku z 11. na 12. 2. 42, kde je popsáno, jak čs. letoun od 311. peruti s kpt. V. Kordou zasáhl těžkou bombou v Brestu těžký něm. křižník "Prinz Eugen". V posádce Velouše 2972 byli mimo Kordu a Gellnera také: Horáček, Parolek, Valeš a Kovařík. --V Anglii žije nav. od 311., JUDr. Bedřich Valner, kterého konec války zastihl ve V. Prusku jako POW.

Dne 2. května 1954 se na Masaryktownu u Toronta sešli tři bývalí příslušníci 311. čs. bombardovací peruti v rámci RAF: zleva Josef Jilek, Václav Trnka a Josef Loska. Jilek sloužil i po válce u RAF, létal na Meteoroch a přistěhoval se do Kanady na začátku 50. let; pracoval u Maple Leaf Milling Co. v Torontě a jeho poslední známá adresa byla v Newmarke, Ont. Kde je dnes? Trnka žije v Trentonu, Ont. a Loska zemřel 17. 2. 1983 v 73 letech.

V ulicích Varšavy, v červenci 1939: vlevo plk. gšt. Otakar Španiel a vpravo plk. let. Josef Berounský. První napsal později v USA knížku "Čs. armáda druhého odboje". Oba byli později povýšeni na generály; Berounský osmrtně-zahynul v kabině angl. křižníku "Edinburgh" po zásahu něm. torpédem v květnu 1942. /Snímek je z archivu Olgy Stoupové-Berounské, která žije ve Švýcarsku./

Mezi našimi letci, kteří za války sloužili u britských peruti, byl také F/Sgt. -rtm. let. Václav Baumann. Narodil se 24. 8. 1918 v Jaroměři a před válkou žil v Holicih v Čechách. V Anglii sloužil u 245. a později u 501. peruti. Dne 20. 6. 42 byl sestřelen nad St. Omer ve Francii a zajat. Po dvou letech a třech měsících byl vyměněn jako raněný zajatec prostřednictvím Červeného kříže. Přes Švédsko se vrátil do Anglie, kde byl po dovolené zařazen ve výcvikovém táboře v Cosfordu. Domů se vrátil v srpnu 1945 v hodnosti podporučíka a podle posledních zpráv žije dosud v důchodu v Praze.

NAŠÍ CESTOU O vojácích

Je známo, že vojáci mají svérázný humor. Také naši vojáci v Anglii za 2. války nebyli výjimkou. Popustili úzdu své fantazii, jaké to bude, až se vrátí domů a sejdou se "U Fleků" v Praze 3 roky po válce. Těšili se domů... Řízením osudu 3 roky po válce místo schůzky "U Fleků" mnozí z nich utíkali "přes kopečky" na západ... Kniha "Naší cestou" vyšla v srpnu 1943, před redakčního souboru "Našich Novin".

TŘI ROKY PO VÁLCE „U FLEKŮ“

SCÉNA: Zahradní restaurace u Fleků v Praze. V tichém odlehklém koutku dlouhý, bíle prostřený stůl. Na stole kromě obvyklých sklenic a ředkvičkových kytic pěkná, modrozelená vlnka, upevněná na podstavci dovedně vyrobeném z protitankové síťky. Na vlnce vyšívaný nápis The merry Warwickshire lads. Je středa, den panských večírků. Kolem stolu nalézáme skupinu anglických legionářů.

„Friends,“ chápá se slova Judr. Turek, „friends, I declare our weekly Wednesday session open. May I, my brothers in arms, congratulate you upon your successful withdrawal from your fire-place and all your women-folk. Kamarádi, zahajují obvyklou naši středeční zábavu, tento, abych tak řekl, oblibený náš assault-course a dovoďte, abych, než-li přikročíme k zahajujícímu zpěvu Roll out the barrel, přivítal jménem vás všech nového kamaráda, desátníka skupiny z Blízkého východu, krátce, I give you Francis Cievárek of Libya.“

Srdečný potlesk rozléhá se útulnou restaurací, skupina sedmi chlapiků povstává, veselé si připíjí a tvrdými hlasy zpívá strhující pochod. Bystré oči zpěváků září radostně, vždyť nejsou tomu ani tři roky, kdy tato píseň otřásala ulicemi Glasgow, Oxfordu, Penzance a Liverpoolu, kdy slzíci ženy Anglie jim květiny za čepice dávaly, kdy matky své dcery do back-yardu zaháněly.

„Čas sure utíká,“ povzdychl si obr Navrátil. „Jako kdybych to viděl včera ten odjezd z Anglie. Ale to bylo nothing proti tomu přivítání u nás v Obrnících. Mabel pouze vzlykala a vše co mohla říci bylo: „How lovely.“ A řeknu vám, že si na venkov těžko zvykala. Pamatuji první noc doma na statku. Čerstvý ranní vzduch profukoval bedroomem a první kohout začínal kokrhát. Mabel pochází z Londýna, boys, a mnoho toho venkova neuzila. To kokrhání ji vzbudilo. Spěchala k oknu a vykřikla: „look, darling, what a lovely Pathé Gazette!“

„Cožpak, Tondo, ty si věru nemůžeš stěžovat, ta tvoje Mabel je first-class,“ zašišlal bezzubý Strnad. Víte, co udělala Neuvařilovic Sheila? Skoupila čtyři kopy čerstvých vajec, všechno to nakrápala, bílky zahodila, žloutky usula na slunci a když Neuvařil vyšel z prvního záchvatu, Sheila ho konejšila slovy: „But sweetheart, you must eat more dried eggs. You simply must.“ To prosím se stalo chlapovi, který v dobrých dnech dělal dvacet bitů. Potkal jsem ho, je tomu týden. Ani byste ho nepoznali. Hullo, povídám, Neuvařile, co je s tebou wrongovýho? Proč nechodíš k Flekům? Nějak se nám vyhýbáš.“ Dlouho nechtěl s pravdou ven. Pak to vylezlo. Musil prodat hospodu, kterou zdědil po tátovi. Ta Sheila se mu mixovala do byznysu a každý večer v deset hodin chodila se zvonečkem po lokále, zvonila a křičela: „Time, ladies and gentlemen, please.“ To víte, v Hustopečích zavádět tyhle žerty. Neuvařil je hotov, Sheila mu utekla a žije s nějakým četnickým strážmistrem. Tam to ale také neklape. Na tom zase chce, aby si držel batmana.“

„Sad, very sad,“ ozval se Judr. Turek, „ale nezapomeňte, že máme také světlé stránky v kroužku Warwickshiráků. Podívejte se na Půlpána. Před týdnem přijde do kanceláře celý červený. Turku, Turku, křičí, I am going back to good old England. Sední si, povídám, udělám ti drink. Věděl jsem, že Půlpán v Anglii žádnou Mrs. Miniver nezanechal, věděl jsem, že má dobré, ba výborné vedoucí místo v sodovkárně dra. Zátky. Proto povídám: A co v Anglii? Byznys? — Byznys!?, řve Půlpán, co ty víš. Tady mně zreviduj tu smlouvu a koukej vyfídit za mne pasové formality. A to jste měli vidět smlouvičku. Kontrakt od fy. Zátka na tři roky, 75 liber týdně, plus jízdné, plus diety, plus reprezentační výlohy. Ale on Půlpán také měl dobrou věc. Jel zařizovat za firmu do všech pill-boxů po celé Anglii sodovkové kiosky. Ale počkat, boys — dr. Turek přerušil radostné výkřiky stolní společnosti. „Všechno má své stinné stránky. Ta smlouva byla dobrá, s visem to bylo horší. Na anglickém konsulátu dělali obtíže. Že prý je omezený přístup do Kingdomu a že prý to jde pouze výměnou. Prakticky, že by se musil jeden krajan výměnou za Půlpána odstěhovat zpět do Republiky. Ale i to již jsme překonali. Znáte bratra Halamu? Nuže, ten přece vydává Leamington Herald. Na toho jsem se obrátil a co myslíte, kdo po jeho intervenci se dobrovolně vrátí do vlasti? Láda Rympl, ten, co se po válce nabídl lázeňské správě v Leamington Spa, že jim do té léčivé vody bude dělat bublinky. Tak ho tady budeme co nevidět mít u našeho stolu. A by the way, kde nám zůstal viset Peřina?“

„Hehe, Peřina,“ zasmál se šišlavý Strnad, „ten má job. A to sedí. Dlouho se slákal po Praze a živil se rozprodáváním odznaků, které zbyly Osvěte. To víte, pouliční obchod. Nebýt známosti s komisařem Minkou — obsluhovali spolu za války v důstojnické jídelně a Minka se moc nezmenil ani tady a Peřinovi tu a tam pomáhá — myslím, že by Peřina z jailu nevyšel. A tak chodil na inseráty a ucházel se o vše možné. Až najednou našel inserát AB ateliérů na Barandově. A tu si Peřina vzpomněl na něco, nač jste už vy asi zapomněli. V té jídelně měl menší průlom. Pohádal se s pucákem plukovníka — pamatuji se, že právě se oslavoval pád Bizerty a kuchtičí upekli krásný dort — no prostě Peřina vzal dort a rozmázl ho pucákovi po hubě. Tak ho vyhodili, chvíli dělal automechanika a pak zakotvil u Czechoslovak Film Unit jako šofér, jezdil stou rozhoupnou ponorkou, která vypadala jako špatně přestřá radiolocation. Na tyto zlaté časy si tedy Peřina náhle vzpomněl a ucházel se o místo pomocného režiséra na Barandově. Zavedl ho až k Mac Fričovi a tomu vyprávěl, jakou má zkušenost z Anglie. „A který film, Mr. Peřina,“ tázal se ho Mac Frič, „který film, promítaný za války v Anglii, považujete za nejlepší?“ Peřina nedal na sobě nic znát a povídá: „Já bych řekl, že byly dva velké a dojemné filmy. První byl Comming shortly s Clark Gablem, potom hned přijde Thursday next s Marlene Dietrich. A něco jako Food-flash by u nás také táhlo.“

Mac Frič mu dobře nerozuměl a ptá se Peřiny: „A mají tam v ateliérech také jupiterovky?“ „Měli,“ povídá Peřina, jenom že jich mnoho povolávali do ATS, ale i to, co zbylo, nebylo k zahození, až na to, že taková Jupiterovka vám v pubu vytáhla patnáct whisek jako nic.“

Tak slavný režisér si nevěděl rady a proto Peřinu přijal jako šoféra k osvětlovacímu vozu.“

Dokončení na str. 6.

V čs. jednotkách v Anglii sloužil také býv. šermířský mistr ČSR Vohryzek. Přítel by rád věděl, co se s ním stalo. — V archivu máme nyní knížku J. Andrejse "Tři cesty k smrti", která vyšla v Praze v r. 68.

Popisuje zánik paraskupiny ZINC-Oldřich Pechal, Arnošt Mikš a V. Gerik. Jaromír Grygar byl jedním z motocyklistů, které jsme přinesli v "KL" před časem. /Je v prostřední řadě, druhý jezdec. / Upozornil nás, že npor. Bechyně, kulturní důstojník 2. praporu, objednal pro ty motorky červené lvičky v bílém poli, po poradě s mužstvem. J. Grygar byl ve Francii velitelem čety u 3. roty 1. praporu 2. pěšího pluku, jemuž velel populární plk. Satorie. J. Grygar se v Anglii dobře znal s Nechanským, který byl v 50. letech čs. komunisty popraven. — Býv. parašutista škpt. Stanislav Kraus žije doma a těší se prý dobrému zdraví. — Také Rozprým prošel školou zál. důstojníků v r. 41 v Moreton Paddox a stal se dispečerem čs. parašutistů v posádce Leoše Anderleho. Jiným absolventem byl Ant. Bartoš a jeho kamarádi ze skupiny "Clay Eva", Šíkola a Štokman. — Sláva Šulc sloužil s Jardou Tichým u 2. baterie děl. pluku naší obrněné brigády v Anglii, spolu s Rudou Beringerem, Bohoušem Novákem a jinými. — Doma zemřel Judr. Ant. Tichý, autor knihy o paraskupině ANTIMONY /Závorka, Jasínek, Srazil/ "Nás živé nedostanou" a autor serie prvních poválečných čs. poštovních známek s čs. vojáky a letci. /Serie byla vytištěna v Anglii. / — S neobyčejnou důkladností napsal Zdeněk Jelínek knihu "Operace Silver A", která vyšla doma v r. 1984 v omezeném nákladu. Obsahuje fotografie z výcviku parašutistů v Anglii a foto Josefa Šüssera, instruktora radiotel. výcviku. Další fotografie: škpt. Morávek, V. Řehák, V. Krupka, manželé Sedláčkovi, Gabčík, Kubiš, Opálka, Čurda, Ivan Kolařík, Boh. Kouba, jakož i kompletní paraskupiny BIOSCOP a BIVOUAC. Jiné fotografie: skupina STEEL /O. Dvořák, Jar. Klemes a Ludvík Čambala/, L. Cupal člen skupiny TIN. — Pražský list "Svět v obrazech" přinesl článek "Muž, který velel mužům" s podtitulkem "Setkání s armádním generálem K. Klapálem", v šesti pokračováních. — Paraskupina BRONSE /B. Martinek a A. Kubec/ nemohla být pro špatné počasí vysazena a při zpáteční cestě do Anglie byla nedaleko Mnichova německými nočními stíhači sestřelena a přišla o život. Rotný Oldřich Janko, telegrafista, patřil do skupiny kpt. Horáka SULPHUR. Parašutista Tomáš Býček žije dnes v Londýně. — "Hlas Revoluce" 28.3. napsal, že jediný prapor 8. slezského pluku v Místku se postavil na odpor německým vešelcům 15.3.39. — Máme zajímavé podrobnosti o statečném učiteli V. Danihelkovi z Pardubic, který působil od r. 1934 na českých menšinových školách v Belgii a v Holandsku. Po okupaci Prahy se zapojil do skupiny zpravodajce kpt. Fajta v Bruselu. V červnu 1940 byl Němci poslán do Protektorátu a učil na obecné škole v Sopřči. Pokračoval v práci pro kpt. Fajtu a 7.10.1941 byl se svou manželkou Martou Gestapem zatčen. Statečný učitel byl v Mnichově 28.9.42 popraven. — Láda Blažek nám z Austrálie zapůjčil kupu fotek ze života našich jednotek v Anglii za 2. války. Postupně přineseme. Všechny jsou na rubu pečlivě popsány. — Major gšt. M. F. Kašpar je přesvědčen o tom, že gen. Pika se vždycky psal s krátkým "i". Mjr. Kašpar znal plk. gšt. Budu, který byl Pikovým předchůdcem v Bukurešti, jakož i gen. Ingra, majora Karla Černého, gen. Moravce, gen. Bartíka a jiné; ti všichni psali "Pika". — Valné hromady Čs. Obce Legionářské v Londýně 27. dubna t. r. se účastnilo 8 bratří z Francie. — Ač se v Kanadě a v USA běžně užívá označení "veterán" pro býv. vojáky, v Anglii se dává přednost výrazu "Ex-serviceman" a ve Francii "anciens combattants". Je vhodné užívat české označení "býv. zahraniční voják"? — Čtenář, který navštívil starou vlast nedávno, nám poslal fotografii řopíku u Landštejna, okres Jindřichův Hradec. Stojí tam od r. 38.

Dne 19. dubna 1941 navštívil naše vojenské jednotky v Anglii Winston Churchill. V jeho průvodu byl čs. prezident dr. Edvard Beneš, náčelník štábu amerického letectva gen. Arnold a Rooseveltův osobní pověřenec A. Harriman. /O něm se tvrdilo, že je potomkem prvního českého přistěhovalce do Ameriky Augustyna Heřmana. / Foto je z archivu paní Zorky Plaňavové-Poyserové z Bruselu.

Na 28. květen připadá 102. výročí narození dr. Edvarda Beneše, prezidenta Budovatele. Náš snímek ho zachycuje s jeho paní Hanou v Sezimově Ústí v jižních Čechách. Dr. Edvard Beneš zemřel tamtéž 3. září 1948, několik měsíců po proradném komunistickém puči. U jeho rakve stál tehdy čestnou stráž ruský legionář, otec paní Anny Hegerové z Calgary, Alta., která nám tuto vzácnou fotografii zapůjčila.

NAŠÍ CESTOU

Pokračování se str. 5.

„Peřina?“ ozval se Cívárek, „měli jsme nějakého Peřinu v Tobruku, možná, že to byl jeho bratr.“

„Well, Cívárku,“ ozval se dr. Turek, „měl bys nám také něco povědět. Jak jsi přišel k tomu jménu Cívárek of Libya?“

„Jak?“ zasmál se osmahlý Francis, „inšallah, to sám nevím. Jméno jsem dostal od Arabů, vlastně Senussově mě pojmenovali Abu Civas, čili Otec Civas. Byl jsem tehdy v Sidi Barani a jezdil jsem kupovat písk do pytlů na zákopy. V poušti jsem byl jako doma. Jednou vám jedu po poušti, nejkratším směrem na oázu Sufarah. Tam byl tak jemný pisek, že s ním hoši pušky šurovali. A kuchaři to dávali do čaje místo cukru. Najednou vám mě zaskočí asi třicet Italů, šupito presto, prej že jsem zajatec. Bylo to trapné. Flintu jsem měl právě u zbrojře, takže mi nezbylo nic jiného než s autem dolet. Italové mne zavedli do bunkru a radili se, co se mnou. Byli ohroměni na mne hodní. Vysvětlilo se totiž, že jsem prvním válečným zajatcem divise Boglietto. Dali mně najíst a slíbili mi, že mě ráno odšoupnou na HQ. Bylo mně nanic, viděl jsem starého, jak řídí, že je zas jedno auto v trapu a to nejhorší, den před tím jsme na to natáhli nové pneumatiky.“

Tak jsem dlouho nemohl usnout, když vám najednou slyším český šepot: „Signor Cívárek, nehybejte se, to jsem já, Antonio Guiseppe Pietro Marchioni. Znáte mě přece? Prodávám jsem 14 roků zmrzlinu v Praze V. a můj bratr Ansaldio kachlikoval Šekový úřad na Václaváku. Jestli pak si ještě pamatujete, když jste jako děti ke mně chodili do krámu a zpívali: Giuseppe Pietro Marchioni, zmrzlinu za dvě coróny. Povězte, je to pravda, že Braine už nehraje za Spartu?“

„Nejenom to, — povídám, — ale přišli jsme i o Boučka.“

„A co vy myslíte, když já budu mít k vůli vám, — povídám Italianovi, — nepříjemnosti a budu zavřený, kdopak bude u nás kachlikovat šekáky a kdo bude v Praze prodávat gelateriu?“

„Santa Madonna, — zaúpěl Caporal Marchioni, — to je pravda. A co, pane Cívárku, kdybychom my všichni složili zbraně a vrátili se s vámi k vaší divizi, směli bychom po válce do Prahy?“

„To nevím,“ povídám, „ale určitě bych vám mohl prosadit, abyste se směli vrátit do Itálie, protože Itálie nebude snad věčně německá.“

Tak ráno jsme to dali dohromady, četa Italů nastoupila a Giuseppe mi hlásil: Vše hotovo k odchodu k divizi Čechoslovácké.

A tu jsem dostal nápad. „Atenzione, — povídám, — velitelem naší centurie je grande bohatý člověk, v civilu ředitel Zimní Palazzu na Štvanici. Kanadský hockey, — povídám, — kapišto? Maleček, Troják, Kučera, kapišto?“ „Si, si, — bručeli Taloši, — Eviva El Káda,“ — všechno si to popletli s fotballem. „Eviva, — povídám, — a ten Zimní Palazzu potřebuje hodně ledu, kapišto? Kapišto? A ten ředitel každého Itala vezme s sebou do Prahy, už se nemusíte lopotit s kornoutkem a dvoukolákem. Grande profito, — povídám. „A čím vás bude víc, tím grande grande grandovější profito.“ „Eviva profito,“ jásal, a jali se dělat uzličky na spaghetti což značí, to nám řekli v zpravodajské přednášce, že mají režimu plný krk. Tak jsem je rozdělil na tři skupiny a nařídil jsem jim, aby se do večera vrátili s největším počtem zmrzlinářů. Tak nás večer bylo asi 700, rozdělil jsem to na dva prapory, prvnímu jsem velel já, druhému Marchioni a ještě museli táhnout forda, nechtěl jsem plýtvat benzinem.

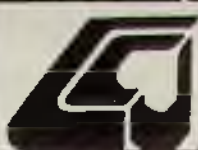
Arab je od narození zvědavý. Co chvíli nás předjížděli na velbloudech a tážali se: „Said, pokorný, malý, nízký a špatný Achmed se táže nevěřícího muže, jestli nadešel čas vydrancovat Káhyru?“

Řekl jsem jim, že ano a na druhý den nás bylo asi 1.500. Když jsem to dotáhl do campu, měl jsem velké potíže, protože HS nám je nechtěla vzít do stavu. Nakonec to dobře dopadlo. Chlapci se najedli, telefonista s praporem u nich držel stráž a až teprve ráno začal rámus. Arabové se ptali, co je s tím drancováním a dělali malou fantasií právě před stanem našeho plukovníka. Aby byl klid, povolil jsem jim vydrancovat italské dobrovolníky, což bezvadně provedli. Pak se rozloučili a slíbili, že po válce se přijedou podívat k nám s cirkusem. Ten vrchní šek pak se mnou uzavřel krevní bratrství. Arabové si mě velmi oblíbili. Jezdil jsem k bohatým arabským šekům často na propustky a v jednom harému jsem dělal instruktora na houskové knedlíky.

„A co, pochvala jsi dostal?“ zajímal se Navrátil.

„Ne, čtrnáct dní kasino, protože jsem jel do Sufarah bez jízdního rozkazu a když mne čapli, také zjistili, že jsem si vydělával tím, že jsem z protiplynových pláštěnek stíhal ty hrby a dělal pak z pláštěnek kimona do deště.“

Gus Renlow

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor). Tel.: (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

AMERICAN
EXPRESS

American Express Travellers šeky BEZ POPLATKŮ!

- Dlouhodobé vklady
- Denní úrokové vklady
- Speciální vklady
- RRSP

Platíme úrok na šeková konta.

- Hypotéky
- Osobní půjčky
- Speciální půjčky na nová auta
- Line of credit
- Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace.

Úřední hodiny: pond. a pátek 10-7, út. až čtврtek 10-5, sobota 10-1.

Z KRAJANSKÉHO ŽIVOTA

Dne 18. srpna t.r. oslaví své 70. narozeniny známý

krajanský expert v oboru pohostinství, Petr Beneš. Jeho přátelé v okolí Toronta plánují "party" na jeho počest v pondělí 18.8. — podrobnosti v příštím čísle "KL". — Dámský odbor pozval na svou květnovou schůzi MUDr. Jaroslava Bertlíka. "Picnic" odboru bude 14.6. na chatě u Vieznerů. Zájemci mohou volat na č. 636-8138. — V Limelight Theatre budou dávat 1.6. a 8.6. veselohru "U pokladny stál". Další informace: 368-0420 nebo 363-7686. V hlavní roli: Fr. Vainbuch. — Krajan hledá Standu Vencle, nar. 1925 v Lukavici. — Sokolský nácvik v Montréálu: vedou Josef Hřib a Marie Dobrovolná. — Jan Rubeš vystoupil na benefit koncertu Toronto Operetta Theatre 27.4. — Tor. divadlo Koloseum si zahrálo v Montréálu. — George Mičan se ozval z Agincourt, Ont. — Zástupce "Českého Slova" v Kanadě, P. Stanislav / 1723-58th St. NE, Calgary, Alta. T1Y 1M8, tel. / 403 / 285-3513 / nabízí nově přichozím v Kanadě po 1 rok zdarma "ČS". — V Torontě vyšlo 2. — podstatně rozšířené — vydání studie F. Wiedena "Sudeten Canadians", 245 stran. Kniha je věnována H. Weisbachovi. — Honza Prokop otevřel českou restauraci "My Place" v č. 947 Denman St., Vancouver. — J. K. nám připomněl záhadnou smrt M. Dudáka z Montréálu během návštěvy Prahy. Podobný osud potkal býv. nár. soc. poslance Josefa Kouta, který se odvážil do Pardubic a zemřel v úřadovně STB. — M. Janeček a B. Budisa dostali jehlici od prov. ministryně občanství v Kitcheneru, Ont. za práci v Peel Multicultural Council. — Stan. Roub se usadil v Saskatoon.

— T. Pitek shání desku "Relativně vzato" / Voskovec /. — Župní schůze Sokola bude v Torontě 31.5. — F. K. hledá P. Perutku. — V BC zemřel Josef Křišťan, známý B. Velvarkého. — Inž. O. Havelka se ozval z Floridy. — Výr. schůze K-231 je 7.6. — Býv. naše hala na Cowan Ave. bude městem renovována / nákladem 435.000 \$ /. — Milan Nápravník je pres. fy MAV Ind. Services. — Přítelkyni z Ham. čí okolí hledá 32/165, rozved. v ČSSR. Zn. Osamělý. — Drahokoupilovi jsou nyní v Edmontonu, Monika Pišingerová ve Willowdale, Ont. — Ing. F. Leffler a sl. Bibi H. Mustafa byli oddáni 21. 12. 85. — V srpnu bude mít A. Honig "80". — Zubní lékař J. Začal má číslo 823-4844. — 29.6. bude na Masaryktownu tradiční "Čs. Den". — Oprava: křestní jméno p. Becka bylo OSVALD. — Martin Orel žije v St. Catharines, Ont. — Kdo sloužil 1930-32 u horského praporu v Popradu? — J. Pitek žije v Richmond, BC. — M. Fryčer bude 11.6. u soudu pro "imp. driving charge". — B. Marek si otevřel v Hamiltonu "Golden Prague Restaurant" na Cannon St. — Hledá se arch. J. Škvařil. — O. Hora pokračuje v psaní řízných dopisů redakcím ottawských novin. — Kim Broley, roz. Nováková, měla syna; je to první vnuk Rev. J. Nováka. / má 5 vnuček /. — Dr. F. Stein slavil v Ottawě "90". — V Torontě zemřela Božena Seifriedová.

VZPOMÍNKA

VZPOMÍNÁME NA DR. JOSEFA NESTÁVALA, který zemřel 1. dubna 1976 v Praze. Nestával se vypracoval z činovníka studentského hnutí (byl i předsedou Akademického sportovního klubu) v osobního referenta Ústředí čs. strany nár. socialistické. Byl oblíbeným řečníkem na politických shromážděních. Po nacistické okupaci se zapojil do odbojové organizace Obrana národa, v roce 1940 odhalen, zatčen a odsouzen k smrti. Trest byl později změněn na doživotí. V květnu 1945 se dr. Nestával vrátil z koncentrací a podlomným zdravím, ale s nepodlomnou vůlí pracovat pro demokratické Československo. Únorový puč nesl velmi těžce, ale ne se zalomenými rukama. Bylo pro něj samozřejmě stát se členem ilegální organizace poslankyně dr. Milady Horákové. Opět dostal doživotí — tentokrát od komunistů. Trest si odpýkal na Pankráci, na Mírově, v Leopoldově a ve Valdicích. Když dostal milost, živil se jako dělník a později jako právník dopravních staveb v Praze. Jeho poňteb ve strašnickém krematoriu byla málem demonstrace. Přišlo se s ním rozloučit tolik lidí, že se nevešli do smuteční síně. Byli mezi nimi političtí přátelé, druzi z kriminálů a koncentráků, kolegové, studenti, sportovci (Nestával byl předsedou populární Viktorie Žižkov). Zavzpomínali, že hrdina a muž, který jim přišel vzdát poslední počtu, prošel druhou polovinu svého života, zasvěceného svobodné republice, ve věznicích, koncentračních táborech anebo v nesvobodném životě. Trpěl, i když byl na "svobodě". Skonal v 76 letech věku.

"ČS"

skautská hídka

Čeští a slovenští skauti po celém světě v těchto dnech vzpomínají, že před 85ti lety se v Prostějově narodil prof. Rudolf Plajner, pokračovatel ideálů zakladatele čs. skautingu prof. A. B. Svojsíka. Otec prof. Plajnera byl mistrem v textilním průmyslu v Prostějově. Mladý Rudolf byl spolužákem Wolkerovým. Spolu neskautovali. Wolker byl ze zámožnější rodiny a mohl si dovolit jezdit na Svojsíkovy skautské tábory v Čechách. Plajner začal skautovat někdy v roce 1919, když studoval v Brně na technice. V roce 1920 zachránil 3 děti před utonutím, když spadly do rozvodněné Svratky u Brna. Dostal za to hodinky od presidenta Masaryka a odznak "Za čin junácký". Byl velmi skromný a nikdy o tom nemluvil. Pak skautoval v Prostějově, kde učil matematiku na střední škole až do konce 2. války. Od roku 1948 žil v Praze. --Pokud se týče skautských funkcí, byl Plajner asi od roku 1925 členem náčelnictva čs. skautského hnutí. V roce 1939 byl zvolen místonáčelníkem, zatímco plk. Václav Vlček se stal velitelem /starostou/. Na podzim roku 1939 odešel Vlček do Francie a náčelník Sláva Řehák byl nacisty poslán do koncentračního tábora Buchenwald. Prof. Plajner to byl, který měl tu nepříjemnou povinnost předat Junáka Němcům po jeho rozpuštění na podzim roku 1940. Za války byl Plajner několikrát vyšetřován, ale vězněn nebyl. V květnu 1945 se objevuje jako designovaný náčelník obnoveného Junáka. Na sjezdu v roce 1946 byl zvolen náčelníkem Českého Junáka a později i slovenského kmene. Vyakčnen v únoru 1948 odešel do ústraní. Byl komunistickou policií několikrát vyšetřován a krátce vězněn v souvislosti s procesy proti skautům v 50. letech. Jistý čas mu dovolili, aby učil na měřance. V roce 1968 /v lednu/ se sešli všichni staří skauti na pohřbu Slávy Řeháka, zpívala se "Junácká" a krátce na to obnoveno skautské hnutí. Plajner byl zvolen náčelníkem na Prozatímním sjezdu a potvrzen v této funkci na řádném sjezdu v listopadu 1968. V této funkci zůstal až do rozpuštění organizace v r. 1970. Neměl snadný život a podobný byl i osud našeho skautského hnutí ve staré vlasti. Plajner žije v ústraní nedaleko Prahy a píše své paměti. Podle některých zpráv dokončuje také rukopis o podílu našich skautů a skautek na domácí a zahraniční frontě za 2. války. Plánuje také zachytit účast našich skautů na všech Jamboree a návštěvy významných skautských funkcionářů u nás, včetně Lady Olave Baden-Powell. Do dalších let mu přejeme pevné zdraví, klid a dobrou paměť. MJ

Prof. Rudolf Plajner.

Z OKUPOVANÉHO
ČESKOSLOVENSKA

Z Holandska došla zpráva, že mezi národní 1986 ERASMUS PRIZE byla udělena Václavu Havlovi, 49. --V Napajedlích oslavili okázale 100. výročí založení státního plnokrevného hřebčína, který vede dr. F. Lerche. --Čs. poštovní správa vydala známku s motivem EXPO 86 ve Vancouveru. --V případě nebezpečí potopení lodi vypravené Čedokem, mají prý vedoucí příkaz zachránit nejdříve cestující, kteří cestují na doplňkovou půjčku. --Zemřel tenorista ND A. Zlesák, 64. --Jistý čs. občan dostal 3 roky za pašování koní z Polska. --Pro turisty je v pražských hotelích místo pro 9.290 osob. Ministerstva a jiné státní podniky mají pro své hosty k dispozici 45.000 postelí. --Mýdla na veřejných záchodcích jsou nyní opatřena silnou sítí, přesto je lidé kradou. Zmizí všecko, co není přibito a co může posloužit doma. --Městské muzeum ve Skutči uspořádalo výstavu 300 dýmek a čibuků. Některé vystavované kusy byly 150 let staré a měřily 2 metry. --Uhelný důl "Vítězný únor" u Mostu byl po 87 letech provozu zavřen. --V okolí Rožnavy bylo se stožárů vedení vysokého napětí odstraněno loni na 70 čapích hnízd. Náhradní hnízda byla umístěna na zvlášť postavené sloupy v blízkosti starých hnízd. Operace byla úspěšná. --Býv. pracovnice mez. YWCY Julie Matoušková, 85, zemřela v Praze. --Pro korupci odsoudili v Bratislavě na 15 let J. Zelika. Nyní se objevil v Rakousku. --95. ročník Velké pardubické vyhrál kladubský kůň Festival s Petrem Vozábem v sedle. --Čs. tenista Tomáš Šmíd bydlí nyní se souhlasem Prahy v Antwerpách a loni strávil v ČSSR jen 6 týdnů. Vydělal na cenách přes 2 miliony dolarů. --Tutéž sumu vydělal Ivan Lendl. --JZD Slušovice financovalo V. Chaloupkovi a koni Essexovi cestu do Anglie, na Velkou Liverpoolskou. --Motocykly Jawa se prodávají v Indii jako "Yezdi". --Na čs. vysokých školách studuje 300 Arabů.

VZTEKLINA

OČKUJTE DOMÁCÍ ZVÍŘATA

**Chraňte svou rodinu! Uvazujte svá zvířata!
Vyhybejte se těm, která se toulají!**

V Ontariu bylo vloni vyšetřeno 2150 lidí podezřelých z nákazy vzteklinou.

Výsledkem této skutečnosti je varování ontárijského ministerstva zdravotnictví, aby si obyvatelé Ontária dávali pozor před nákazou vzteklinou. Jelikož onemocnění je smrtelné nebezpečné, nejen pro zvířata, ale i pro lidi, musí se každý, kdo přijde do styku s podezřelým zvířetem, nechat očkovat.

Můžete ochránit svou rodinu těmito opatřeními: Za prvé, nechte očkovat svá domácí zvířata proti vzteklině. Za druhé, držte je na řemínku. Za třetí, dohlédněte na to, aby obzvláště

děti se nedotýkaly divokých a toulajících se zvířat, která mohou mít vzteklinu. Vždy si vezměte rukavice, když přicházíte do styku s mrtvými zvířaty. Pamatujte, že domácí zvířata mohou být také nakažena.

Chraňte svou rodinu a své přátele tím, že chráníte svá domácí zvířata před vzteklinou.

Ministry of Health
Ontario

Minister, Hon. Murray Elston
Premier, Hon. David Peterson

ČECHOSLOVÁCI v. ZAHRANIČÍ

Jaroslav Dresler označil II. svazek Pejskarovy "Poslední pocty" za exilový Slavín. Kniha má 360 stran, z toho 32 strany fotografií. Časově zahrnuje dobu od února 48 do roku 1985. Je to trvalý záznam o několika stech exulantech, kteří autora zaujali. /Kniha bude stát asi \$35 a přijímáme předběžné objednávky./ --V Pittsbuřku zemřel slovenský básník Rudolf Dilong, 81. Byl františkánským mnichem a napsal asi 50 knížek. --V Chicagu se konal výroční sjezd Čs. národní rady americké, na kterém měl závažný projev předseda Am. Fondu dr. Ján Papánek. Tajemnicí organizace je Vlasta Vrázová. --Paní E. Bujnová se skupinou dam z UNO-Vídeň navštívila kontinentální Čínu. Výlet trval celý měsíc. --5.7. se bude v Curychu konat evropská porada zastupitelstva Rady svob. ČSR. --Poslední adresa paní B. Snížkové byla: Box 96, Gilman, Vt. 05904. --"Londýnské Listy" přinesly zprávu, že západoněm. vláda začala odebrat občanství těm čs. uprchlíkům, kteří si "upravili vztah" k dnešnímu režimu v Praze a dostali čs. pasy. --Na dotaz sdělujeme, že A. Vostřejš má adresu: Casilla 3921, Santiago de Chile, Chile. Jeho oblíbeným sportem je tenis. --Zasláno: Čechoslovák sport. typu, nekuřák 39/180, svob. bez závazků, žijící ve Švýc., hledá charakterní partnerku v Kanadě či USA. --Susan Janečková a Randolph Palmer byli oddáni v New Yorku. Jde o dceru Jiřího a Evženie Janečkových. --Krajanští filatelisté vydávají svůj časopis "Czechoslovak Heritage", adresa: P.O. Box 159, Berwyn, IL. 60402, USA. V posledním čísle měli anketu "Proč se ČSR podobala mnichovskému diktátu?". --Sokol Los Angeles má adresu: 500 No. Western Ave., L.A. CA. 90004, USA. --Za US\$9.75 lze objednat knihu "Rusyn-Ukrainians of Czechoslovakia" na adrese: C.-R. Research Centre, 355 Delano Place, Fairview, NJ, 07022, USA. --Vlad. Kříž /San Francisco/ napsal pro "Věstník Čs. národní rady americké" zajímavý článek "Jak jsem objevoval T.G. Masaryka". --Int. Council of Jews from Czechoslovakia, 31 Craven St., London, WC2N 5NP, England, vydává zajímavý "ICJC Newsletter"; poslední číslo mělo 12 stran. --77. číslo "Svědectví" mělo 232 stran zajímavého čtení. --V San Mateo, CA. žije krajan Karel Stopka. --List "Neue Zürcher Zeitung" přinesl zajímavý článek o Wallenbergovi. Zmiňuje se, že švédská vláda je přesvědčena o tom, že žije. /Článek nám zaslal dr. Karel Krubý z Basileje./ --Dr. Přemysl Tůma má nyní adresu: 602 1/2 North Belmont, L. Angeles, CA. 90026, USA. --Hana Benešová /Dubbendorf, Švýcarsko/ nám poslala pěkný pohled z dovolené v Zell am See v Rakousku. --Zajímavé záznamy z prostředí muzikantů nám dodal Jožka Staněk, dirigent z Haarlemu v Holandsku. --Jistý kritik Čs. Fed. rady napsal, že agilnost a činnost J. Kotase zaslouží uznání. --Přehled vězněných disidentů zažel. oponou přináší bulletin "Help and Action Newsletter", B.P. 11, 77850 Héricsy, France. --Čtenář nás upozornil na paperback "Tři kontra Gestapo", který vyšel v Praze v r. 1967. Podává objektivně odbojovou činnost trojice Mašín-Balabán-Morávek. --Do sporu mezi V. Škutinou a J. Kotasem se dostal i p. L. Friede, vydavatel "Reportéra", článkem "Bludné cesty pana Kotase". --Jaromír Nový, t.č. v Ostii u Říma, neztratil naději, že se mu podaří emigrace do USA nebo do Kanady. --O Kanadu se v lágru v Istanbulu pokoušel Josef Zvada z Košic. --B. Kobliha navrhuje, aby se v rámci VI. Sok. sletu konal také "Den Čs. Exilového Tisku". Sdělil nám také, že Poláci v exilu mají nového prezidenta: K. Sabbata. --Vydavatel "Am. Slova" se přimlouvá za to, aby byli v našem zahr. tisku pranýřováni všichni, kdo předstírali být uprchlíky a po usazení v zámorí si "upravují vztah" k dnešnímu čs. kom. režimu. --Krajan Jan Filípek z P. Springs, CA. daroval SVU US \$10.000. --Plk. Jan Novák, MBE, oslavil 27.1. své 89. narozeniny v kruhu své rodiny v Liverpool, NSW. Věnoval nám zajímavé hist. materiály. --L. Drobílková napsala vzpomínku na Růženu Pelantovou k 100. výročí jejích narozenin. Dotyčná žila 1886-1959. Její popel je v mausoleu Českého národního hřbitova v Chicagu. /Tam je také popel dr. P. Zenkla, Václava Majera a jiných, jakož i hrob dr. Milana Hodži./ --Kdesi v Austrálii žije býv. vedoucí skautského tábora ve Walchensee, Kafka. --"Hlas národa" v Chicagu přinesl článek o literární činnosti knížete Karla ze Schwarzenbergu. --Tibor Capla se usadil ve Flushing, NY. --Horlivým čtenářem "KL" ve Winterthuru ve Švýcarsku je Dipl. Ing. F. Havlíček. --V JAR zemřel náhle krajan Josef Němec, 56 a MUDr. M. Procházka, 33. Oba spolupracovali s "Našincem". --Petr Klášterský /ze Švédska/ zemřel během dovolené ve Španělsku. Bylo mu pouhých 56 let. --Asi 300 našich ve Waratahu /Austrálie/ vzpomnělo narozenin TGM a tragické smrti Jana M. --Vydavatel t.l. dostal jeden den dopis od švédského min. předsedy Palmeho ve věci R. Wallenberga a o den později byl Palme mrtev. --"70" oslavil v Mnichově red. Luboš Kaválek. Přátelé piší, že čím je starší, tím je s ním větší legrace. --J. Šlezar hledá Luboše Hrazdiru. --Kašpárkovi z Austrálie plánují účast na VI. sletu. --Cifka hledá JUDr. Vlastimila Bajzu. --Hladíkovi /z Bernu/ se ozvali z Denie ve Španělsku. --Zd. a Ev. Pražákovi byli na dovolené v Irsku. --"75" oslavil dp. P. Lekavý. --Hledá se dcera kpt. Vosky, Hana. --Eva Ledererová se ozvala z Lindau/B. --Rechnerovi, Tůmovi a pí. Schoenbachová se sešli k 7. výročí smrti dr. Gustava Schoenbacha ve Vancouveru, BC. --Mil. Honcík žije v Unterweltersdorfu v Rakousku, Michal Baumbrück v Paříži. --V. Sonka /Francie/ navštívil Florencii. --V USA zemřeli: O. Bezděk a F. Jurečka. V Miami Jarmila Medunová. --A. Jura se usadil v Alexandrii, Va. --V Oslo zemřel Pavel Fraenkel. --Dánský operní soubor z Jyllandu dával 3x "Prodanou" v Odense /Dánsko/. --V Paterson, NJ zemřel Hánák, JUDr. Jaroslav Navrátil, 83. Žil také v Kanadě. --Mistr Salač žil před časem s paní a dcerou v NY. --Z Anglie se ozval Koblička /NSR/.

NAŠE ROVY "ČS"

V EXILU ZEMŘEL: Dr. Karel Schwarzenberg ve věku 74 let ve Vídni 9. dubna. Karel Schwarzenberg, potomek významného českého šlechtického rodu, byl autorem dopisu, jímž představitelé starých českých rodů ujistili krátce před Mnichovem prezidenta Beneše svou věrností, svou věrností Československé republice a oddanost národu. Nacisté odvetou dali jejich majetek do nucené správy a v roce 1940 zabrali. Karel Schwarzenberg se narodil 15. července 1911 v jihochéckých Cimelcích. V čs. armádě sloužil jako poručík jezdeckého a jako důstojník čs. armády a současně předseda Místního národního výboru v Čimelcích příchodu ruských vojáků v květnu 1945. Po puči museli všichni Schwarzenbergové utéci do exilu, Karel se usadil ve Vídni a zapojil do krajanového života. Byl zakládajícím členem Čs. společnosti pro vědu a umění, několik let předsedou Křesťanské akademie v Římě.

AFCR

PORADY novým čs. uprchlíkům ve všech otázkách usídlení a emigrace udílí.

AMERICKÝ FOND PRO ČESKOSLOVENSKÉ UPRCHLÍKY

v Mnichově
Reichenbachstrasse 12/1
D-800 München 5
tel. (089) 26 07 132

ve Vídni:
Gumpendorferstrasse 5a/2
A-1060 Wien VI
tel. (0222) 56 34 76 nebo 56 34 94
v Traslachu:
registrační budova tábora I patro, dveře číslo 45

Adresa v Kanadě:

AFCR, Box 392
Port Credit P.S.
Mississauga, Ont. L5G 4M1

Na adresu v Kanadě lze splácet dluhy za letenky.

ČSSR

"Všechno na světě jde ukrást, jenom zenskou si holt musíš namluvit."

PENSE PANÍ TITOVÉ

Vdova po jugoslávském prezidentovi maršálu Titovi, paní Jovanka Brožová se už celá léta soudí o dědictví manžela. Samozřejmě neměla malé nároky: chtěla všechny zámky a vůbec všechno co její manžel a ona poslední roky s ním tak bohatě užívali ve svém luxusním životě. Nyní, po pětiletém souzení, padlo rozhodnutí parlamentu v Bělehradě, který učinil konec soudním sporům: paní Jovanka dostane státní vilu v přepychové čtvrti Bělehradu a má nároky na zcela osobní věci Tita a dostane královskou pensí. Všechny věci Tita, které jsou však v souvislosti s jeho dlouholetou činností jako šéfa vlády a státu, se stávají státním majetkem.

Lipizzan stallions

Nedávna úspěšná vystoupení lipicánů z Floridy v jižním Ontariu nutně vyvolalo ve vydavateli t. l. vzpomínky na naše lipicány v Kladrubech nad Labem. Obrázek zachycuje 4 kmenové kladrubské hřebce krevních linií Generale na nádvoří hřebčína. Otěže má v rukou známý Václav Kurka. Bylo to o letních prázdninách r. 46, kdy jsem tam působil jako praktikant z pražské vysoké školy zemědělské, obor živočišná výroba. Prošel jsem tehdy tvrdou školou jako jezdecký a jezdil jsem na různých koních, jen na lipicánském jezdcovi jsem neseděl. Na ně nepustili ani zkušené vojenské jezdce, kteří do Kladrub často od pardubického dragounského pluku a učelště zavítali. Měl jsem vždy úctu ke kladrubskému plemenu, nejen proto, že je přes 600 staré a v kladrubském zámku v jedné velké místnosti mají o tom archívni doklady. Majestátně vypadali zapřaženi do kočáru. Později jsem se dověděl, že se podařilo obnovit ve Slatiňanech chov černých lipicánů. Tamní stádo prý už čítá asi 80 kusů. Později jsem od jedné tetty v dichodu dostal fotografie šestispráží "moderních" lipicánů, pak zkusili 13 koní a ta pohlednice prý šla dost na odbyt. Největším zážitkem ovšem bylo, když jsem ve Vídni viděl představení rakovských bratranců našich lipicánů. MJ

Family Trust Ltd.
FAMILY TRUST CORPORATION REALTOR

GEORGE J. B. DANES, B.A

Kupujeme a prodáváme nemovitosti.

SPECIALIZACE SCARBOROUGH

A VÝCHODNÍ TORONTO.

685 Markham Road Office: 439-1660
Cedar Heights Plaza Residence: 266-1659